

Книги земляків

ВОЛОДИМИР Шкурупій відомий читачам вже чимало років: друкував свої оповідання й нариси в обласній та республіканській пресі. А не так давно у видавництві «Радяський письменник» вийшла його перша книга «Жива роса», в якій вміщено 17 оповідань і по-вість.

Про що пише В. Шкурупій? Насамперед про сільських людей, серед яких постійно живе від дня свого народження. Його герої — люди прості, звичайні. Сюжети творів молодого прозаїка не позначені карколомністю, нічого в них немає приголомшливого, але читаються.

Ось оповідання «Сонце заходило». В основі його, здавалось би, аж надто простий факт: самотнього діда Омелька Ситника сусід Борис Потькало обіцяє запросити до господи на гуляння з нагоди іменин синопка Василька. А поки що просить лави для розміщення гостей. Дід зрадив, бо не був серед людей. Став думати над тим, що подає імениннику. Придумав: гімнастерку з медалями, одержаними свого часу на фронті й за труд у колгоспі: «Буде Василькові на що подивитись. За так воно не дається. Хай

хлопець знає наших». Від цих думок стало у діда на душі приємно. Задумався та й задрімав. Прокинувся від туків та гуків на Потькаловій садибі. Довго чекав дід запрошен-

ня. Так і не покликали — забули. А він усе сидів, «а напроти тьмяніли на гімнастерці медалі — со-аце заходило...» Так із дегалі, покладеної в основу, вийшло оповідання філософсько-морального змісту.

В іншому оповіданні «Болячка» автор знайомить нас з селянином Проценком — роботящим чоловіком, котрий ні сам даремно не згає хвилини, ні дружині не дасть згаяти. Здавалось би, заслуговує такий чоловік найвищої похвали. Заслужував би, якби не враховувати, в ім'я чого так старається він працювати.

Виявляється, просто для безцільного накопичення грошей. «У кого на книжці більше, ніж у мене?» — хизується він перед дружиною. На це вона йому дуже резонно відпо-

відає: «А що ти путне зносив, коли, що з'їв смачне? Гребеш усе, тягнеш, а спитати — для чого, кому скільки?» Автор не сміється над жадністю Проценка, він його жаліє. Відчутно, що йому боляче за безцільне життя ге-

назва якої послужила і назвою книги, присвячена збереженню рідної природи. Бо, як слушно зазначає автор, «річки й озера хиріють, болота осушуються, дичини меншає і меншає, а мисливців усе більшає, як грибів після дощу...»

Слід відзначити, що В. Шкурупій досконало знає сучасне село, його проблеми й болячки, його людей, їх психологію, звички й уподобання. Як на мене, то в цій обізнаності він не поступається покійному Григору Тютюннику. Тому образи сільських трудівників вийшли випуклими, рельєфними, посправжньому типовими. Молодому прозаїку вдаються чоловічі образи, ще більш — жіночі («Одчайна», «Намисто», «Ягода достигла»). В. Шкурупій уміло робить портретні зарисовки героїв, майстерно будує діалог, цікаво розгортає події, користується простою мовою, вдало відбирає художні засоби («перемите зорями світання», «пелюстками плакали вишні від заморозків»).

Перша книга вдала. Тож чекаємо нового, ще більш вагомого письменницького ужинку, віримо, як говорить у доброзичливому вступному слові Євген Гудало, в завтрашні успіхи прозаїка.

О. КУЗЬМЕНКО.

ІСКРИСТІСТЬ

ЖИВОЇ РОСИ

роя. Помираючи, Проценка просить лікарів: «Візьміть мої гроші... Іх багато... тільки ж врятуйте. Все ж можуть гроші». Дуже помилився герой у цій безпідставній вірі.

Теми творів В. Шкурупія — життєві: там бригадир - чиновник не цінує сумлінної праці колгоспників («Грицько Гайжала»), там люди настроєні повертатися з міста в село («Оце уже й дома»), там зникають із життя професії так потрібні селу («Колій»), а там не дбають про коней — вічних трудівників («Йоська») — словом, автор пише про все те, чим зараз, у період прискорення й соціально-економічної перебудови та поглиблення демократичних начал, живе колгоспне село.

Повість «Жива роса»,